

בש"פ 3423/23 - עאמד זאהדה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3423/23

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

המבקש: עאמד זאהדה

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט
המחוזי בבאר שבע (השופט ע' כהן) בעמ"ת
45205-04-23 מיום 25.4.2023

בשם המבקש: עו"ד אליהו שטרית

החלטה

לפני בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופט ע' כהן) בעמ"ת 45205-04-23 מיום 25.4.2023, בה התקבל ערר המשיבה על החלטתו של בית משפט השלום באשקלון (השופט ד' משעלי ביטון) במ"ת 29000-04-23 מיום 24.4.2023 שהורה על שחרור המבקש בתנאים מגבילים.

1. נגד המבקש, תושב אזור יהודה ושומרון, הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של כניסה לישראל שלא כדין, התחזות כאדם אחר במטרה להונות, שימוש במסמך מזויף ונהיגה ללא רישיון נהיגה. בית משפט השלום הורה על שחרור המשיב ממעצר בתנאים מגבילים, ואילו בית המשפט המחוזי מצא להורות על מעצרו. בית המשפט המחוזי נתן דעתו בין היתר לכך שמדובר בתושב הרשות הפלסטינית; לכך שמיוחסות לו עבירות נוספות מלבד עבירת הכניסה לישראל, כאשר חלקן לא בהכרח נועדו לאפשר את המשך שהייתו בישראל; למסוכנות הנובעת מעבירת הנהיגה ללא רישיון; ולכך שהוא בעל עבר פלילי הכולל ניסיון כניסה לישראל עם תעודות זהות מזויפות. בהתחשב במכלול הנסיבות בית המשפט הגיע למסקנה כי לא ניתן לתת אמון במבקש, במיוחד על רקע המצב הביטחוני הנוכחי.

2. מכאן לבקשה שלפני, בה נטען כי הבקשה מעלה "סוגיות משפטיות עקרוניות ומרכזיות" המצדיקות מתן רשות לערור; כי לא היה מקום לבטל את החלטת בית משפט השלום שניתנה לאחר התרשמות בית המשפט באופן בלתי

אמצעי מהערבים שהוצעו; כי בית המשפט המחוזי שגה באופן שבו ניתח את היחס בין העבירות השונות המיוחסות לו; כי לא היה מקום לקבוע שעבירת הנהיגה ללא רישיון מעידה על מסוכנות, בפרט שעה שהוא ציין בחקירתו שיש לו רישיון; כי לא היה מקום ליתן משקל לעברו הפלילי או למצב הביטחוני; וכי היה מקום לשעות לטענתו כי הכניסה לישראל נועדה לצורך ביקור אמו החולה בלבד.

3. דין הבקשה להידחות. רשות להגיש ערר לפי סעיף 53(א1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, תינתן במשורה ובמקרים חריגים, כאשר הסוגיה מעלה שאלה משפטיות עקרוניות החורגת מדל"ת אמות העניין הנדון או בהימצא נסיבות מיוחדות המצדיקות התערבות (ראו למשל לאחרונה: בש"פ 3178/23 אניסימוב נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (2.5.2023); בש"פ 3096/23 טל-ציון נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (30.4.2023)). ענייננו אינו מגלה כל שאלה עקרונית, וזאת בלשון המעטה, והמבקש גם לא הצביע על נסיבות מיוחדות המצדיקות מתן רשות ערר.

4. מעבר לכך, בניגוד לטענת המבקש על פיה בית המשפט המחוזי שקל שיקולים לא רלוונטיים לעניין, הרי שבית המשפט המחוזי יישם כראוי את ההלכה לעניין השיקולים שיש לשקול בעת בחינת שחרור של תושב יהודה ושומרון לחלופת מעצר (בש"פ 6781/13 קונדוס נ' מדינת ישראל, פסקאות 11-13 (4.11.2013)). בכלל זה ניתנה הדעת לאישום בעבירות הנוספות לעבירת הכניסה לישראל, לעברו הפלילי של המבקש - הכולל ניסיון נוסף לכניסה לישראל שלא כדין, ולנסיבות חיצוניות כגון המצב הביטחוני. בכך לא נפל כל פגם. עוד יצוין כי עצם העובדה שבית המשפט המחוזי הגיע למסקנה שונה מזו שאליה הגיע בית משפט השלום אינה מהווה עילה למתן רשות לערור (ראו למשל: בש"פ 2109/23 עמאש נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (15.3.2023); בש"פ 158/22 אמסלם נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (10.1.2022)).

הבקשה נדחת.

ניתנה היום, י"ז באייר התשפ"ג (8.5.2023).

ש ו פ ט